

«Ήμουν και εγώ εκεί» της Νικολίνας Καραμαδούκη - Ρίτσου

Ήταν Απρίλιος, όταν άρχισε η πολιορκία. Κράτησε 54 ολόκληρες μέρες. Ήταν οι χειρότερες τις ζωής μου. Κανένας δεν ερχόταν στο μικρό και φτωχικό μαγαζάκι μου. Οι άμαχοι κάθονταν στα σπίτια τους και δεν έβγαιναν, ενώ οι στρατιώτες πολεμούσαν. Μάχες γίνονταν όλες τις ώρες της ημέρας. Ο αυτοκράτορας Κων/νος δεν είχε πλέον δυνάμεις. Οι άντρες μας μέρα και νύχτα μάχονταν, για να μην παραδοθεί η Πόλη στα χέρια των απαίσιων Οθωμανών.

29 Μαΐου 1453. Ξύπνησα από τον ήχο των κανονιών. Μια-δυο-τρεις φορές. Απόψε είναι η χειρότερη νύχτα. Οι άπιστοι δεν μας αφήνουν να ησυχάσουμε ούτε λεπτό. Γονατίζω στο εικόνισμα της Παναγίας. Το καντήλι ρίχνει το αγνό φως του στο πρόσωπό της: «Παναγία μου βοήθησέ μας. Δώσε δύναμη στους αντρειωμένους μας, βοήθησε και εμάς, τις γυναίκες, τα παιδιά και τους αρρώστους»

Γυρίζω βουρκωμένη και κοιτάζω το προσωπάκι του παιδιού μου. Πόσο γαλήνια κοιμάται. Το σταυρώνω περνώντας από δίπλα του. Το μικρό δωμάτιο είναι σκοτεινό. Ανάβω τη φωτιά να ζεστάνω λίγο γάλα για το αγγελούδι μου. Οι βόμβες συνεχίζουν να πέφτουν πιο συχνά. Ακούω φωνές και κλάματα από το δρόμο. Αρχίζω να ανησυχώ. Τι συμβαίνει; Γιατί τόση φασαρία; Βγαίνω έξω. Άνθρωποι τρέχουν φωνάζοντας. Ο πανικός είναι ζωγραφισμένος στα πρόσωπά τους

Αρπάζω μια γυναίκα από το μανίκι. «Γιατί τρέχετε», τι ρωτάω «Έπεσε η Πόλη», μου απαντά και συνεχίζει γρήγορα το δρόμο της. Θεέ μου τι θα κάνουμε τώρα; Ο άντρας μου που βρίσκεται; Χάνω τον κόσμο. Γυρίζω και μπαίνω με κόπο στο σπίτι μου. Ξυπνάω την κόρη μου και αρχίζω να μαζεύω ό,τι μπορώ. Είναι νυσταγμένη και δεν καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω της. Φορτώνομαι ένα δυο ρούχα, αρπάζω το παιδί μου από το χέρι και αρχίζουμε να τρέχουμε. Γινόμαστε ένα με το πλήθος που κατευθύνεται προς τη θάλασσα.

Φωνές και κλάματα συνοδεύουν τη φυγή μας. Μια ομάδα Τούρκων καβαλάρηδων βγαίνει από ένα στενό κοντά στην Αγία Σοφία. Τα σπαθιά τους λάμπουν στο φως του φεγγαριού. Ορμάνε στα άμαχα γυναικόπαιδα και αρχίζει η σφαγή. Κοιτάζω γύρω μου ψάχνοντας μια κρυψώνα. Τη βρήκα! Ο μισογκρεμισμένος τοίχος ενός σπιτιού ίσως μας σώσει. Τρέχουμε όλοι προς τα εκεί. Πέφτουμε στο χώμα και κρατάμε τις ανάσες μας. Σηκώνω λίγο το κεφάλι μου και βλέπω τους Τούρκους να σκοτώνουν και να βάζουν φωτιές. Κρατάω σφιχτά το χεράκι της κόρης μου και προσεύχομαι στο Θεό

Η κορούλα μου, η Αικατερίνη, ρωτάει «Τι θα κάνουμε τώρα μαμά; Πού είναι ο πατέρας; Φοβάμαι» Δεν ήξερα τι να της απαντήσω «Θα έρθει να μας βρει στα πλοία παιδί μου» και από μέσα μου προσευχόμουν να το ψέμα μου να γίνει πραγματικότητα.

«Αικατερίνηηηηηη!» Ακούστηκε μια φωνή. «Μητέρα, ήρθε ο πατέρας, ήρθε ο πατέρας!» Απ' την άκρη του δρόμου φάνηκε μια σκυφή φιγούρα, να έρχεται τρεκλίζοντας προς το μέρος μας. Ήταν ο άντρας μου. Ο πατέρας της κορούλας μου. Τα ρούχα του ήταν σκισμένα, το κορμί του γεμάτο πληγές και το αίμα δεν σταμάταγε.

Όλοι μαζί τρέξαμε στο τελευταίο πλοίο. Ο πατέρας έδεσε τις πληγές του και άρχισε να μας διηγείται όλα όσα συνέβησαν. Μας είπε ότι οι Τούρκοι μπήκαν από την πόρτα που άφησαν ανοιχτή ο Ιουστινιάνης και οι δικοί του. Ήταν χιλιάδες και οι δικοί μας δεν μπορούσαν να τους αποκρούσουν. Ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος έκανε ό,τι μπορούσε. Πολεμούσε σα λιοντάρι δίνοντας κουράγια στους στρατιώτες μας. Κάποια στιγμή χάθηκε απ' τα μάτια του και κανένας δεν τον ξαναείδε.

Αγκαλιαστήκαμε σφιχτά και κοιτούσαμε με δάκρυα στα μάτια την Πόλη που σιγά-σιγά χανόταν στον ορίζοντα, μέσα σε φωτιές, καπνούς και τις τουρκικές σημαίες να ανεμίζουν στα πιο ψηλά κτήρια και τους πύργους.

Αυτά ζήσαμε την Τρίτη εκείνη, Ευφροσύνη μου, μαζί με τον πατέρα και την αδελφή σου. «Η Πόλις εάλω» και εμείς ήρθαμε εδώ σε τούτο το νησί του Αιγαίου και ξεκινήσαμε τη νέα μας ζωή. Η ψυχή μας και η σκέψη μας όμως θα είναι για πάντα εκεί!

Νικολίνα Ρίτσου